

nezâret ettikleri, muallimlerin ise kalfa veya "şantiye şefi" olabileceğini belirtir. Yine Gabriel'e göre bu şahıslardan biri, aynı unvana sahip diğerinin yardımcısı da olabilir.

Caminin kurucusu Bayezid Paşa II. Murad devrinde Şehzade Mustafa üzerine gönderilmiş ve askerlerinin çoğunun karşı tarafa geçmesi üzerine teslim alınmış, ertesi gün de öldürülmüştür (1421).

Evlîya Çelebi, 1646 yılına doğru geldiği Amasya'daki camiler arasında Bayezid Paşa Camii'ni "bâğ-ı İrem-misâl" olarak tarif eder. E. Hakkı Ayverdi, caminin kible duvarında sol iç köşede ta'lik hatla yazılmış dört beyitlik manzum bir kitâbenin, Mazhar adında bir hayır sahibi tarafından 1305'te (1887-88) yapılan önemli bir tamire işaret ettiğini de iletmiştir.

Bayezid Paşa Camii, erken devir Osmanlı mimarisinde çok yaygın olan "tabhâneli" veya "zâviyeli cami"lerin en güzel örneklerindedir. Plan bakımından burada değişik ve güzel bir şekil ortaya konduğu gibi caminin yapımında ve süslenmesinde de zengin ve itinalı bir işçilik görünmektedir. Evvelce yabancı sanat tarihçilerinin "ters T tipi" veya "Bursa tipi" gibi fonksiyonu belirtmeyen adlarla ayırt ettikleri bu biçimdeki camileri "tabhâneli" veya "zâviyeli cami" olarak belirtmemizden sonra bunlara "yan kanatlı camiler", "çok fonksiyonlu camiler", "çapraz eksenli camiler" gibi yan odalarının ne işe yaradıklarını ifade etmeyen, yalnız şekle bağlı birtakım adlar da yakıştırılmıştır. Halbuki Bayezid Paşa Camii'nde de açıkça görüldüğü gibi iki yanlardaki bu kubbeli odalar, içlerinde ocakları ve o devir evlerinde olduğu gibi ocağın iki yanında alçı süslemeli küçük gözler halinde yapılmış raflarıyla tabhâne mekânlarıdır.

Bayezid Paşa Camii'nin evvelce etrafını çeviren avlu duvarı bugün yoktur. Bunun bir kenarında bulunan aşhâne-ima-ret de ortadan kalkmıştır. Cami çok temiz bir taş işçiliğiyle renkli malzeme kullanılarak yapılmıştır. Son cemaat yeri revakı ağır, kalın pâyelere oturan beş sivri kemerlidir. Bu cephede kemerler beyaz mermer ve kırmızı taşlardan örüldükten başka kırmızı kuşaklar yapılmış, kemer aralarına kabartma çivi başı şeklinde rozetler işlenmiştir. Bunlardan ortadaki iki tanesinin içlerinde geçmeli küfî hatla dört adet Muhammed ismi yer almıştır. Ayrıca revakın dış yüzü, mukarnaslı saçaklar ve geometrik süslemeler işlenmiş kuşaklarla bezenmiştir. Son cemaat yerinin orta kubbesinin içi de mukarnas ve baklavalarla zengin biçimde süslüdür. Diğer kubbelerin içleri düz, çarkıfelek ve helezon biçimindedir. Başka hiçbir camide görülmeyen bir özellik de son cemaat yeri sekisi tabanında sağda ve solda birer fiskiyeli havuzun bulunmasıdır.

Kubbeli ve derin bir giriş eyvanının sonunda mukarnaslı bir yaşmağın taçlandırdığı cümle kapısı bulunur. Yaşmak alt kenarı ile kapı kemeri arasında kitâbe ve kabartma süslemeler, kapının iki yanında da mihrabiyeler vardır. Caminin iki büyük mekânından ilki, tepesinde bir aydınlık feneri olan 8,70 m. kadar çapında bir kubbe ile örtülüdür. Buranın kapalı bir avlu gibi düşünüldüğü anlaşılmaktadır. Ancak sonraları bu bölüm de ibadet mekânına katılmıştır. Herhalde evvelce tam ortada bir şadırvan bulunuyordu. Bu kapalı avlu mekânına açılan dördü kubbeli, ikisi küçük altı mekân tabhâne odalarıdır. İçlerinde ocakları ve raf gözleri vardır. En eski Orta Asya Türk mimarisindeki, bir avluya açılan dört eyvan şemasının hâtırası olmak üzere ka-

palı avlu mekânının iki yan duvarına birer kör kemer yapılmıştır. Tabanı bir kademe daha yüksek olan esas namaz mekânı daha ufak ve basık bir kubbe ile örtülüdür. Kubbenin geçişi üçgenlerle sağlanmıştır. Kubbe duvarındaki mihrap ise taştan olup çok zengin oyma ve kabartmalarla kaplanmıştır. Mihrabın tezyinatı ustalıklı olmakla beraber fazla kalabalıktır. Sağ taraftaki tabhâne odaları arasında yer alan taştan dar bir merdiven yukarıdaki maksürelere çıkışı sağladığı gibi buradan minareye de geçmek mümkündür. Aynı yerde yine dar bir merdiven, tabhâne misafirleri için yapılmış bir helâ ile bağlantıyı sağlar.

Bayezid Paşa Camii'nde cümle kapısının ahşap kapı kanatları, geometrik geçmeleri ve üst kısımlarında oyma olarak işlenmiş yazıtları ile Türk ahşap işçiliğinin şaheserlerinden sayılabilir. Caminin pencere kanatlarından bugüne kadar kalabilen birkaç tanesi ise daha sade ve daha basit ahşap işçilik örnekleridir.

Bayezid Paşa Camii, Osmanlı devri Türk mimarisinin ilk devrinde eski Orta Asya yapı geleneklerini çağının yeni sanat zevkiyle bağdaştıran, iddialı ve çok değerli özelliklere sahip bir eserdir.

BİBLİYOGRAFYA :

Evlîya Çelebi, *Seyahatnâme*, II, 186; *Amasya Tarihi*, I, 109-112; İsmail Hakkı Unzuçarşılı, *Kitâbeler I*, İstanbul 1346/1927, s. 112-116; A. Gabriel, *Monuments Turcs d'Anatolie*, Paris 1934, II, 25-31; L. A. Mayer, *Islamic Architects and Their Works*, Genève 1956, s. 37, 126, 132, 135; Aptullah Kuran, *The Mosque in Early Ottoman Architecture*, Chicago 1968, s. 82-85; Ayverdi, *Osmanlı Mi'mârîsi II*, s. 4-25; *Türkiyede Vakıf Abideler ve Eski Eserler*, Ankara 1972, I, 209-213; Semavi Eyice, "Zâviyeler ve Zâviyeli-camiler", *İFM*, XXIII (1963), s. 37.

SEMAVİ EYİCE

BAYEZİD UMUMİ KÜTÜPHANESİ

(bk. BEYAZIT DEVLET KÜTÜPHANESİ).

BAYEZİD YANGIN KULESİ

(bk. BEYAZIT YANGIN KULESİ).

BAYGINLIK

Ehliyet ârizalarından biri.

İslâm hukukunda baygınlık anlamında kullanılan *İğmâ* kelimesinin kökünde "örtmek, perdelemek" mânası vardır. Baygınlık da bir bakıma akli örten

Bayezid
Paşa Camii -
Amasya
(Mehmet
Tektaş
fotoğraf
kolleksiyonu)

bir hal olduğundan bu kelime ile ifade edilmiştir. Baygın kimseye **muğmâ aleyh** denir. Akıl gücünü geçici olarak perdeleyip zihni faaliyeti engelleyen bu fizyolojik hal koma şeklinde uzunca bir zaman da sürebilir. Bu müddet içinde kişinin ibadet mükellefiyeti, ayrıca şuur-suz ve iradesiz de olsa sebep olabileceği ve hukukî sonuçlar doğuran fiillerinin hükmü ve yarı baygın halde iken yapabileceği sözlü tasarrufların geçerli olup olmayacağı noktaları açısından baygınlık hali fakihlerin ilgi alanına girmiştir.

Baygınlık İslâm hukukunda hukukî işlem yapma (edâ*) ehliyetini ortadan kaldıran bir ârıza olarak kabul edilmiştir. Buna göre baygın kimsenin ağzından çıkacak bazı kelimelerle alım satım, hibe, vasiyet gibi hukukî sonuçlar doğuracak sözlü tasarruflarda bulunması geçerli değildir. Buna karşılık baygınlık sırasında değerli bir şeye çarpıp onun kırılmasına, bir çocuk üzerine düşüp yaralanmasına veya ölmesine sebebiyet vermesi gibi mala ve cana yönelik olmak üzere meydana getirebileceği zararları karşılamakla yükümlü kabul edilmiştir. Baygın kimsenin kasıtsız olarak sebebiyet verdiği bu tür fiillerde İslâm hukukçuları zarara uğrayan tarafın hakkını ön planda tutmuş ve yanlışlıkla adam öldürmede (hataen katil) olduğu gibi zarara sebebiyet veren kişinin bu zararın telâfisine katılmasının adalete daha uygun düşeceğini kabul etmişlerdir. Bu durumlarda baygın kişi, mala verdiği zararını tazmin etmek, öldürme ve yaralama karşılığında da diyet, erş veya hükümet-i adl olarak adlandırılan maddî bir bedel ödemek zorundadır. Bu tür fiilî tasarruflar kişinin edâ ehliyetine değil **vücûb*** ehliyetine dayanmaktadır, baygın kişide ise vücûb ehliyeti tamdır.

Baygın kimsenin ibadet mükellefiyetine gelince, fıkıh âlimleri baygınlık sebebiyle tutulamayan orucun kazâ edilmesinin gerektiği görüşünü ittifakla benimsemişlerdir. Hanefîler'e göre baygınlığın beş vakitten fazla sürmesi namaz borcunu düşürür. Mâlikî ve Şâfiî âlimleri de beş vakitten fazla sürmesini şartını aramaksızın namaz borcunun düştüğü görüşündedirler. Hanbelîler ise baygınlık halinde geçen namazların kazâ edilmesinin gerektiğini kabul ederler. Baygınlığın uyku, sarhoşluk ve akıl hastalığında olduğu gibi abdesti bozacağı hususunda âlimler arasında görüş birliği mevcuttur.

BİBLİYOGRAFYA :

Pezdevî, *Kenzü'l-uşûl*, IV, 248, 279-281; Tef-tâzânî, *et-Telvîh*, Beyrut, ts. (Dârü'l-Kütübi'l-ilmîyye), II, 169-170; İbn Emirü'l-Hâc, *et-Takrîr*, II, 179-180; Şevkânî, *Neylül-evlâd*, I, 285-286; M. Ebû Zehre, *Uşûlül-fıkh*, Kahire 1377/1958, s. 271; Muhammed el-Hudârî, *Uşûlül-fıkh*, Kahire 1969, s. 96; Abdülkerîm Zeydan, *el-Med-çal*, Bağdad 1402/1982, s. 319; Bilmen, *Kamus*, I, 231; Zühayrî, *el-Fıkhül-İslâmî*, I, 270, 391; II, 132-133; IV, 128; "İgmâ", *Mu.F.*, V, 267-272.

HALİT ÜNAL

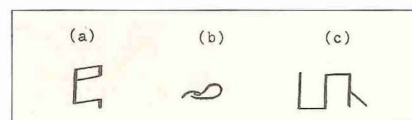
BAYINDIR

Oğuz boylarından biri.

Kâşgarlı Mahmud tarafından *Dîvânü lugâti't-Türk*'te Bayındır şeklinde üçüncü sırada zikredilir ve damgasının şekli de verilir. Fahreddin Mübârekşah'ın listesinde de Bayındırlar'ın adına rastlanmaktadır. Reşîdüddin ise boyun adını Bayındır şeklinde göstermiş ve bu ismin "daima nimetle dolu olan yer" mânasına geldiğini belirtmiştir. Yine ona göre Bayındır Oğuzlar'ın Üçok kolunun birinci boyu olup ongunu sungur ve şölenlerde yiyeceği et payı da koyunun "sol karı yağını" (sol kürek kemiği) kısmı idi. Reşîdüddin'deki Bayındır damgasının gerçek şekli ancak Yazıcızâde Ali Efendi'nin eserinde görülebilir (*Tevârîh-i Âl-i Selçuk*, vr. 21^a-24^b).

Bayındırlar, Oğuzlar'ın İslâmiyet'ten önceki tarihlerinde oldukça mühim roller oynamış boylarından biridir. XIV. yüzyılın başlarında tesbit edilmiş hâtıralara göre, ilk Oğuz hükümdarlarından Dip Yavku'nun (Yabgu) beylerinden Tülü Hoca Bayındır'dan olduğu gibi "ala atlı kiş tonlu" Kayı İnal Han'ın "köl erkin"i (nâibi) Dünür oğlu Erki de aynı boydan idi. Kayı İnal Han'ın ancak ölürken bir oğlu dünyaya gelmişti. Bu yüzden Korkut Ata'nın tavsiyesi üzerine, Tuman adı verilen çocuk prens ergenlik çağına gelinceye kadar Köl Erkin'in ona nâiblik etmesi kararlaştırıldı. Köl Erkin otuz iki yıl nâib sı-

Bayındır boyunun damgası: a) Kâşgarlı'ya göre (XI. yüzyıl), b) Reşîdüddin'e göre (XIV. yüzyıl), c) Yazıcıoğlu'na göre (XV. yüzyıl)

fatı ile Oğuz elini idare etti. Bu hâtıralar, Bayındırlar'ın Oğuz elinin İslâmiyet'ten önceki tarihlerinde önemli bir rol oynamış olduklarını göstermektedir. Bilindiği gibi Dede Korkut destanlarındaki Oğuzlar'ın başında da Kam Gan Oğlu Bayındır Han görülür. Buradaki Bayındır Han'ın Akkoyunlu hânedanını yükseltmek için destanlara sonradan sokulmuş olması da muhtemeldir. Fakat Bayındır Han'ın babasının Gök Han değil de Kam Gan olarak belirtilmesi henüz açıklanamamıştır.

XV ve XVI. yüzyıllara ait tahrir defterlerinde elli iki kadar köy ve mezraa Bayındır adını taşıyordu. Diğerleri gibi Anadolu'nun orta ve batı bölgelerinde bulunan bu yer adları, Selçuklular devrinde Anadolu'nun bir Türk yurdu haline getirilmesinde Bayındırlar'ın mühim bir rol oynadığını gösterir. Yer adlarından başka aynı yüzyıllarda aynı adı taşıyan birçok oymak vardır. Bu oymaklardan Tarsus ve Halep bölgesinde yaşayanlar önemlidir. Bunlardan Tarsus bölgesinde yaşayan Bayındırlar Ulaş boyunu teşkil eden obalardan biridir. Birçok ekinlikte çiftçilik yaparak yarı göçebe bir hayat süren Bayındırlar'ın nüfuslarının 1519 yılında 4000 kişiden fazla olduğu anlaşılmaktadır. Halep Türkmenleri arasında yaşayan Bayındır oymağı ise 1570 tarihinde 250 çadırdan oluşuyordu. Bu Bayındırlar'ın 235 çadırlık bir kolu da Sivas'ın güneyindeki Yeni İl bölgesinde yaşamaktaydı. Yeni İl Bayındırları daha sonra birçok Türkmen oymakları ile birlikte Rakka bölgesine yerleştirildiler. Buraya yerleştirilen Türkmenler'in Arap oymakları ile yaptıkları savaşlarda yiğitlik gösterenlerden biri de Bayındır oymağının boy beyi Hâlid Bey idi. Bayındırlar XIX. yüzyılda diğer Türkmen oymakları ile birlikte Antep taraflarına gelip köyler kurarak yerleştiler. Yalnız boy beyi Hâlid Bey'in adını taşıyan Hâlidli obası Suriye'deki Çoban Beyli köyünde kalmıştır. Bayındırlar'dan bir kol da batıya göç etmeyerek Hazar-Ötesi Türkmenleri arasında yaşamıştır. Nüfusu fazla olmayan bu Bayındır kolu Göklen topluluğuna mensup olup yurtları şimdiki İran topraklarında bulunmaktadır.

Bayındırlar'ın Anadolu'nun fetih ve iskânına katılmasından sonra Türk tarihindeki en mühim rolleri Akkoyunlu Devleti'ni kurmalarıdır. Bundan dolayı Akkoyunlu hânedanına Türk kaynaklarında Bayındırlı, Farsça eserlerde Bayındıriyye adı verilir. Akkoyunlu hânedanı men-